

Светосавље.орг :: Библиотека :: Ћирилица :: Latinica

<< претходна [садржај] следећа >>

СВЕТИ НЕКТАРИЈЕ ЕГИНСКИ ПОУКЕ

ДЕЛО ЦРКВЕ

3) Апостол Павле одређује дело Цркве следећим речима: *Он даде једне као апостоле, а друге као пророке, једне као еванђелисте, а друге као пастире и учитеље, за усавршавање светих у делу служења, за сазидање тела Христовог, док не достигнемо сви у јединство вере и познања Сина Божијега (Еф.4;11-13).*

На тај начин Црква коју је саздао Христос Спаситељ поседује савршену организацију. Она је органско тело чија је Глава Христос, путеводитељ Дух Свети који је поучава и преноси јој дарове Божије.

Црква је органско тело. Она је видљива и све своје чланове (удове), како свете тако и слабе, сабира у једну целину. Болесни удови (чланови) Цркве никада не престају да буду делови њеног Тела. Будући да су препорођени у светим тајинствима и да су постали деца благодати, више се не могу оделити од ње, чак ни уколико би се нашли под дејством црквене казне. За оне ослобођене првородног греха, осим Цркве не постоји више ниједно место на којем би могли обитавати. У свету за човека постоји само једно место пребивања: рај. Тамо се налази Црква, у којој је човеково спасење.

Након пада првосазданих и појаве греха, они који су отпали од Бога створили су друго место, место греха. Црква Божија која је вечна укључивала је у себе једино оне који су свој поглед упирали ка Богу и очекивали долазак Спаситеља. Црква је у себи носила веру и наду у обећано спасење човечанства у Христу-Спаситељу. Они који су поседовали такву веру и такву наду налазили су се у Цркви Божијој, очекивали су Спаситељево искупљење човечанства и најзад га добили. Они, који нису имали ту веру и ту наду, налазили су се изван Цркве. Адамов грех је постао узрок постојања места изван Цркве. Због тога од времена Адамовог пада постоје два места - место Цркве и место изван Цркве.

Они који долазе из места греха и кроз веру и тајинства у место Цркве Христове, заувек постају њени удови (чланови). Након крштења и очишћења од првородног греха, њима више није могуће да се врате на место греха. Како не постоји ниједно друго место, они који улазе у Цркву остају у њој чак и ако

су грешници. Црква их одељује, као што и пастир одељује болесне овце од здравих али оне тиме не престају да буду овце тога стада. Када се болесне овце опораве, оне се поново сједињују са здравима. У случају да се покаже да су неизлечиве, оне умиру у греху и биће им суђено према њиховим гресима. Међутим, док су у овом свету, оне се сматрају за овце заједничког стада или, другим речима, као чеда Цркве Христове.

Сагласно православном учењу, постоји само једна Црква, видљива Христова Црква. У њој се препорађа човек који је дошао са места греха и у њој ће остати независно од тога да ли је грешник или светац. Будући удови (чланови) Цркве, грешници не могу заразити њене остале делове јер су и то удови (чланови) Цркве - то су природна и слободна бића која, дакле, нису лишена слободе као што је случај са телом животиња, где се болест једне преноси и на све остале.

Греше протестанти који верују у невидљиву Цркву која се састоји од изабраника познатих једино Богу. Невидљива Црква не може да постоји. Уколико људи нису непорочни и уколико нема безгрешног човека, где ће се пронаћи изабраници? Невидљива Црква изабраних страдала би од сталних промена, од вечне замене својих удова, макар и услед човекове склоности да одступа и пада с једне стране, а са друге због Божије самилости (састрадања, грч. очтггаткре) и због Његове љубави према човеку, јер Бог прима све који Му се враћају.

Истинска суштина Цркве је у томе што се она истовремено и бори и тријумфује. Она се бори када води битку са злом а за владавину добра. Она тријумфује на небесима и у срцима праведника који су се током борбе усавршили у вери у Бога и у врлинама.

Они који верују у невидљиву Цркву долазе у противуречност са истинским духом Цркве, јер она не раздваја оне који се налазе на путу усавршавања од оних који су већ постали савршени. Такво раздвајање је дело Божије. Једини Он, након човекове смрти, раздваја праведнике од грешника. Христос се не одвраћа од оних које је ослободио Својом сопственом крвљу, као што се ни у време Своје земаљске икономије није одвраћао од грешника. Исус Христос их разматра у својству удова (чланова) Своје Цркве и до последњег тре нутка очекује њихово преобраћање.

Они који борбену Цркву раздељују на видљиву и невидљиву

1) раздељују нераздељиво и

2) греше против смисла самог назива "Црква" (грч. ЕккХшкх) Као прво, они раздељују Цркву. Црква Христова је Црква светих, у противном, она уопште није Црква Христова. Црква грешника не може бити Црква светих. На тај начин је Црква Христова Црква Светих.

Ако постоји Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква, онда је то Црква светих. Због чега би онда била неопходна невидљива Црква изабраних? И ко су они, односно изабраници? Ко може назвати светима оне који још нису изашли из арене као победници и који још увек нису овенчани славом? Кога можемо назвати блаженим пре окончања његовог живота?

Као друго, они греше против смисла самог назива "Црква" јер је раздељују надвоје, на видљиву и невидљиву, док појам Цркве означава само видљиво.

Ако они верују да Црква остаје нераздељена зато што су удови (чланови) невидљиве Цркве истовремено и удови (чланови) видљиве и зато што је видљива Црква укључена у невидљиву, појављује се питање о томе како Црква несавршених, тј. грешника, може у свом крилу садржати Цркву савршених? Ако видљива Црква несавршених, тј. они који нису свети, рађа света чеда, на који је начин она лишена светости? Ако чланови Свете Конгрегације не потичу од чеда видљиве Цркве, због чега онда видљива Црква уопште постоји? Да би избегли противуречности и били доследни, они који верују у Свету Конгрегацију морали би да престану да верују и у видљиву Цркву, морали би да престану да користе и сам термин "Црква." Они тада не би грешили против појма "Црква" и не би изговарали парадоксалне ствари, у једном случају верујући у Цркву а у другом одричући је.

Ако чланови невидљиве Цркве нису проистекли из видљиве Цркве и тајинствено се обједињују у Богу једино вером у Христа, у коме онда дејствује Спаситељ и на кога нисходи Дух Свети, ко постаје свет и савршен? Поставаља се питање због чега онда постоји видљива Црква, ако већ ничим не доприноси сједињењу и усавршавању у Христу Спаситељу? Чему онда и сам назив "Црква", ако су њени чланови (удови) изоловани један од другог и ако један другог не познају, ако не сачињавају једну органску целину и нераскидиви савез у правом смислу те речи?

Истина је да они, који допуштају постојање невидљиве Цркве у потпуности одбацују појам видљиве Цркве. Са циљем избегавања коначног рашчлањавања, они допуштају постојање неког вида Цркве, сличног сабрању које њене следбенике обједињује ради прослављања Бога и слушања проповеди. Све то, међутим, није Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква коју исповедамо у свештеном символу вере. Они сачињавају сабрање следбеника Господњих који у Њега верују без претходног и уистину препорађајућег умивања у купели, без истинског достизања светости и савршенства. Ако дакле њихова видљива Црква није Црква несавршених, онда она друга, невидљива Црква савршених постоји само у њиховој уобразиљи.

Противуречно је да се невидљива Црква назива Сабором Светих, тј. свеукупношћу изабраних који не познају једни друге и који су повезани у јединствену целину органском везом. Јер

1) на који начин они, који се никада нису сабирали, могу представљати сабор?

2) на који начин Црква, која се састоји од индивидуа (јединки), може бити невидљива?

Црква и невидљивост су два противуречна или, боље речено, супротна појма.

У првом случају они у својству Сабрања, Цркве, значи, нечега видљивог, разматрају оно што још није било обједињено, а у другом противурече самима себи називајући то невидљивим.

Веза у Конгрегацији не постоји и не може ни постојати. Она постоји зато што Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву, нераздељиву и видљиву, чине они који су у њој препорођени. Не постоји нешто што би истовремено било и видљиво и невидљиво.

Они што нису препорођени благодаћу Божијом која дејствује у Једној,

Светој, Саборној и Апостолској Цркви не чине никакву Цркву, ни видљиву ни невидљиву.

Такозвана Протестантска црква представља искључиво апстрактан појам. Он је лишен божанског принципа, божанског и историјског ауторитета. Он је у потпуности саодносан само са човечјим идејама и поступцима и поседује непроменљив, постојан карактер. Ако видљиву Цркву коју они сачињавају протестанти сматрају за Свету Конгрегацију, због чега онда постоји невидљива Црква? Поново се поставља питање, како се они који је сачињавају показују као свети ако се, према њиховом сопственом одређењу, човек након грехопада сасвим изопачио? Ко им је потврдио њихов препород, њихову светост, њихово помирење и заједницу са Богом? Ко им је доказао да у њима дејствује благодат Христова? Ко им је посведочио о силаску Духа Светога, о преобиљу Божијих дарова и божанских харизми?

Све се то поуздано и ауторитативно даје само у Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви. Онај ко се у њој препородио, добија потпуно уверење о својој заједници са Богом.

[<< претходна](#)   [\[садржај \]](#)   [следећа >>](#)

Светосавље.орг :: Библиотека :: Ћирилица :: Latinica